

80 Stemmesedler, og da der skulde vælges 9 Medlemmer, var Forholdstallet altsaa 8.

Balgte bleve følgende 9 Medlemmer i følgende Orden: Rasmussen, J. Madsen, R. Pedersen, Clausager, Jagd, Høgsbro, Lange, Fenger og Tormansen. Jacobsen havde 5 St. og 3 Stemmesedler kom ikke til Op-læsning.

Man gif derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af „Forflag til Lov om Landsbypræsternes Lønning m. v.“

(Første Behandling findes i Tidenden Spalte 919 ff.; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Spalte 149 ff.)

Udenfor de i Betænkningen opførte Ændringsforslag var intet saadant fremkommet.

Lovforslagets samtlige Paragrafer med de dertil stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (J. N. Hansen): Om jeg ikke tager feil, var det den 10de December, at den høitærede Conseilspræsident her i Thinget udtalte sin Misfor nøielse med, at Thinget ledagede Regjeringens Udfast med private Lovudfast i samme Retning, og mente, at dette var en Tilfidesættelse af det Hensyn, som man skylder Regjeringen, idet den maatte have Forret med Hensyn til Initiativet i mere vigtige Spørgsmaal. Det undrede mig, — jeg var tilfældigvis ikke tilstede i dette Møde — da jeg hørte og siden læste i Tidenden, hvorledes den høitærede Conseilspræsident her stillede sig, thi jeg saae, at foruden et andet Tilfælde var der ogsaa ved denne Leilighed paaberaabt Regjeringens Lovforflag om Præstelønningerne og anført som en Tilfidesættelse af det Hensyn, man skylder Regjeringen, at der ved Siden deraf var fremkommet et privat Lovforflag om samme Sag. Det overraskede mig, siger jeg, idet den høitærede Conseilspræsident den 10de December maatte vide, hvorledes Udvalget, der var nedsat om disse to Forflag, har gjort det muligt og mere, tør jeg paastaa, end den høie Regjering selv kunde have ventet, for at kunne tage Regjeringens Forflag under Behandling og skyde det private Lovforflag til Side. Jeg siger, at den høitærede Conseilspræsident den 10de December maatte have vidst dette, thi Udvalget havde under 3die December spurgt Kirkeministeren, og det fik hans Svar den 10de December, hvorefter han afviste den Mægling, der fra Udvalgets Side var tilbudt, og derved gjorde det umuligt for Udvalgets Flertal at gaa videre med Regjeringens Ud-

kast. Da dette Svar fra Kultusministeren blev afgivet den 10de December — og jeg holder mig overbevist om, at i denne vigtige Sag har Kultusministeren ikke svaret Udvalget uden at have meddelt Regjeringen eller Ministeriets Chef, Conseilspræsidenten, Sammenhængen —, er jeg berettiget til at antage, at Conseilspræsidenten maa have kjendt dette Skridt fra Udvalgets Side inden den 10de December, og det overraskede mig derfor, som sagt, at den ærede Minister kunde fremsføre den Anse, som han gjorde, anvendt paa dette Lovforflag. Denne Sag er vel bekjendt, jeg havde nær sagt ligesaa vel bekjendt som nogen anden Sag blandt dem, der i flere Aar have staaet paa Dagsordenen. Den er bekjendt for det hele Folk, — jeg taler ikke om Rigsdagen og dens Thing, men jeg siger: for hele Folket. Det er Noget, som for Folket er aldeles bekjendt, forsaavidt nogen Sag kan siges at være det bekjendt, hvad det er, der har stilt Regjeringen og Folkethinget i denne Sag, hvad det er, der har forhindret, at denne Sag i saa mange Aar ikke er kommet videre end til Forhandling. Det kan ikke være Noget ubekjendt, ja, jeg vil sige, som vi hørte forleden Dag fra et æret Medlem, at, uagtet den høitærede nuværende Kirkeminister er høist uerfaren i disse Forhold, kan jeg dog ikke tro, at hans Uerfarenhed strækker sig saavidt, at han ikke skulde vide, hvilke de væsentlige Principer ere, som have staaet os og de tidligere Regjeringer imellem i denne Sag; saa uerfaren kan han ikke være, naar han overhovedet har troet, at kunne overtage Kirkeministeriet. Det er derfor, mener jeg, klart, at selv førend Udvalgets Flertal gjorde det Skridt, jeg nævnte, maatte enhver Regjering sige sig selv, at Fastholdelsen af de to Principer, som ogsaa ligge til Grund for den ærede Kirkeministers Lovforflag iaar, vilde medføre, at Thingets Flertal ikke kunde indlade sig paa at vedtage Lovforflaget; Regjeringen maatte have havt fuldstændig Visshed derom. Naar Kirkeministeren desuagtet kom med dette Forflag, maatte Regjeringen vide, at en Lov paa dette Grundlag, — thi det er Grundlaget, det er Principerne, der her er Spørgsmaal om — at et Lovforflag som det foreliggende ikke kunde forudsættes at ville blive vedtaget af det nuværende Folkething, saameget mere som Lovforlaget med de Principer, her ligge for, endog saa er forkastet mere end een Gang, førend det nuværende Flertal her i Thinget blev Flertal. Medens det endnu var Mindretal, have disse Lovforflag flere Gange været forfaste, og Regjeringen maatte altsaa vide, at, efterat den Side, som nu er bleven Flertal i Thinget, sidder som Flertal, var der saameget mindre Grund til at vente, at et Lovforflag med disse Principer vilde kunne gaa igjennem her. Nu kan det jo ikke bebreides en lovgivende Forsamling, naar et Lovforflag fra Regjeringen foreligger, hvis Principer ere gennemgaaende modfattede de Principer, som Flertallet i en saadan Forsamling gjentagende har